

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1416/2018
21.12.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Остоје Перића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К бр.124/17 од 15.12.2017. године и Вишег суда у Ваљеу Кж1 бр.144/18 од 17.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 21. децембра 2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Остоје Перића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К бр.124/17 од 15.12.2017. године и Вишег суда у Ваљеу Кж1 бр.144/18 од 17.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу К бр.124/17 од 15.12.2017. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године. Истовремено је одређено да ће се ова казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, са применом мере електронског надзора, при чему за време трајања изречене казне не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да уколико окривљени за време издржавања ове казне једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка у корист буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Убу плати

износ од 22.083,96 динара, као и да на име паушала у корист буџетских средстава Основног суда у Убу плати износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Ваљево Кж1 бр.144/18 од 17.10.2018. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Убу Кт бр.213/17 од 25.04.2018. године, пресуда Основног суда у Убу К бр.124/17 од 15.12.2017. године преиначена је у погледу начина извршења кривичне санкције, тако што је Виши суд у Ваљево окривљеног АА због продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, због којег је оглашен кривим првостепеном пресудом осудио на казну затвора у трајању од једне године, коју ће издржати по правноснажности пресуде, док је жалбе бранилаца окривљеног АА – адвоката Милана Париповића и адвоката Александра Филиповића одбио као неосноване и у непреиначеном делу првостепену пресуду потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Остоја Перић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и тачка 3), те члана 440. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде у целини или у погледу начина извршења кривичне санкције и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи побијане пресуде у погледу висине изречене кривичне санкције, тако што ће окривљеном изрећи условну осуду или блажи начин извршења казне, уз истовремени захтев да се до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав

захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у уводу истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца дозвољено, међутим у образложењу захтева не наводи ни једном речју у чему се ова повреда састоји, већ указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа истицањем да првостепени суд у току доказног поступка није саслушао оштећену ББ и њеног брата ВВ, јединог очевица догађаја, већ је „поверовао“ исказима сведока ГГ и ДД, родитељима оштећене ББ „који нису били лично присутни критичног дана, у критично време, у кући“, из којих разлога подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца није дозвољено у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Поред тога, у захтеву се истиче да је у конкретном случају учињена повреда одредаба члана 451. став 1. у вези става 3. ЗКП (с тим што је бранилац погрешно означава као повреду члана 541. став 1. у вези става 3. ЗКП) истицањем да је другостепени суд, који у смислу наведене законске одредбе испитује пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, прекорачио границе основа, односно обим испитивања првостепене пресуде, преиначујући првостепену пресуду у погледу начина извршења казне затвора, а која повреда у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко браниоца.

Најзад, у захтеву се истиче и да су првостепени и другостепени суд „учинили грешку прихватајући мишљење ОЈТ да се ради о продуженом кривичном делу недозвољених полни радњи“, што би представљало повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 61. КЗ. Међутим, у вези са наведеном повредом закона, бранилац не наводи конкретно у чему се она састоји, већ с тим у вези указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа истицањем да се спорни догађај није ни догодио 31.05.2017. године, да је овај догађај „изрежирала“ мајка оштећене, ГГ те да из налаза и мишљења вештака произилази да код малолетне оштећене нема трагова било какве психичке или физичке трауме и да је стога било неопходно суочити ГГ са окривљеним АА и наложити допунско психијатриско-психолошко вештачење малолетне оштећене, а што првостепени суд није учинио у току поступка.

Из изнетих навода произилази да су у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног само формално означене повреде закона због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца, али да се суштински наводима захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и на повреду одредаба члана 451. ЗКП, а што све не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона.

Стога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић